

Umhverfis- og samgöngunefnd Alþingis
b.t. Sigrúnar Helgu Sigurjónsdóttur, nefndarritara
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Reykjavík, 30. janúar 2014

Málsnúmer: 2014010008
Skjalalýkill: 15.3.4

Málefni: Umsögn PFS um þingsályktunartillögu um háhraðanetstengingar í dreifibýli

Póst- og fjarskiptastofnun hefur verið gefinn kostur á því að gera athugasemdir við tillögu til þingsályktunar um háhraðatengingar í dreifibýli, sbr. þingskjal nr. 260 – 203 mál. mál.

Póst- og fjarskiptastofnun telur þessa tillögu til þingsályktunar vera jákvæða og vera til þess fallna að styðja við markmið fjarskiptaáætlunar um útbreiðslu háhraðatenginga, bæði til skemmri tíma, þ.e. fyrir árin 2011-2014 og til lengri tíma, fyrir árin 2011-2022, enda er vísað til þeirra í greinargerð með tillögunni.

I.

Skilgreining á háhraðanetstengingu

Í tillögunni er ekki afmarkað nánar um hvers konar háhraðatengingu um er að ræða, þ.e. hvort um sé að ræða þráðlaust aðgangsnét eða heimtaugar í fastanetinu, eða hvaða tækni eða staðla miðað er við. Að vísu er lagt til að fella niður vörugjöld af ljósleiðarastrengjum eða láta þau renna til fjarskiptasjóðs. Þannig má líta svo á að tillagan taki a.m.k. til ljósleiðaratenginga, en sé að öðru leyti almenn í eðli sínu, þ.e. tæknilega óháð. Má t.d. ráða þetta af efni greinargerðarinnar sem fylgir tillögunni, en þar er m.a. gerð grein fyrir þróun uppbyggingar háhraðatenginga, m.a. þeirri háhraða gagnaflutningsþjónustu sem felst í þriðju kynslóð farsímaþjónustu (3G farsímaþjónusta skv. UMTS staðli). Má því ætla að ná megi markmiði þingsályktunartillögunnar, hvort sem er með því að byggja upp þráðlaust aðgangsnét eða með því að leggja ljósleiðarheimtaugar. Sé litið til þess 100 Mb/s gagnaflutningshraða sem ætlunin er að 99% heimila landsins hafi aðgang að á árinu 2022, er þó ljóst að leggja þurfi talsvert af ljósleiðarheimtaugum, sérstaklega á strjálbýlli svæðum landsins, þar sem dýrara getur verið að byggja upp þráðlaust aðgangsnét fyrir mjög bandbreiðar þjónustur á fámennum svæðum. Jafnframt er ljóst að uppbygging háhraðafarneta, t.d. 4G farneta, er háð því að sendastaðir sem hýsa fjarskiptasenda fyrir slíka þjónustu séu tengdir mjög hraðvirkum tengingum við stofnnetið og þá einkanlega með ljósleiðaratengingum. Ljóst er að byggja þarf upp fjölda slíkra sendastaða í dreifibýli á næstu árum í tengslum við uppbyggingu 4G þjónustu. Ef vel ætti að vera þyrftu þessir sendastaðir að vera tengdir ljósleiðara og rafmagnni.

Staðan nú

Í greinargerð með þingsályktunartillögunni er vísað til uppbyggingar á þriðjukynslóðar farsímaþjónustu, en hún býður jafnframt upp á háhraða gagnaflutningsþjónustu upp að ákveðnu marki. Síðan fjarskiptatíðnum fyrir 3G farnetsþjónustu voru úthlutaðar á árinu 2007

hefur Póst- og fjarskiptastofnun haldið áfram á þeirri vegferð að við úthlutun á fjarskiptatíðnum sé mælt fyrir um metnaðarfullar útbreiðslukröfur sem tíðniréttahafar þurfa að uppfylla á markaðsforsendum án stuðnings frá hinu opinbera. Í skilmálum uppboðs á tíðnum fyrir fjórðu kynslóð farnetsþjónustu (4G þjónusta) í byrjun árs 2012 var ein tíðniheimildin, sem boðin var upp, bundin skilyrðum um að háhraða farnetsþjónusta, með gagnaflutningshraða að lágmarki 10 Mb/s, næði til 99,5% landsmanna, innan hvers landsvæðis, fyrir lok árs 2016 og að aukinn gagnaflutningshraði að lágmarki 20 Mb/s næði til sama fjölda landsmanna fyrir lok árs 2020. Umrædd tíðniheimild gekk út í uppboðinu og gangi þessi uppbygging eftir á næstu árum, sem tíðniréttahafinn er skuldbundinn til að framkvæma, má ætla að stór skref verði stigin á næstunni við að uppfylla markmið fjarskiptaáætlunar og jafnframt þeirrar þingsályktunartillögu sem hér er til umfjöllunar.

Þá hefur Póst- og fjarskiptastofnun unnið að því að undanfögnu að endurskoða þær alþjónustukvaðir sem hvílt hafa á Milu ehf. og Símanum hf. um að veita lágmarksgagnaflutningsþjónustu til allra landsmanna á grundvelli alþjónustu. Núverandi lágmarkshraði gagnaflutningsþjónustu í alþjónustu sem skilgreindur er í lögum, þ.e. 128 Kb/s, er orðinn úreltur vegna framþróunar í tækni á síðast liðnum árum. Með tilliti til þessa hefur Póst- og fjarskiptastofnun með ákvörðun sinni nr. 31/2013 aflagt þessa þjónustu sem skyldubundna kvöð gagnvart Símanum hf., enda býðst langflestum landsmönnum betri internetþjónusta, en leiðir af alþjónustu. Eftir stendur, að álitu Póst- og fjarskiptastofnunar, að endurskoða þurfi þær alþjónustukvaðir sem lúta að tengingu landsmanna við fastlínukerfið (að mestu koparheimtaugar) með það að markmiði að hvetja til nútímavæðingar og endurfjárfestingar í heimtauganetinu, einkum með því að koparheimtaugum verði skipt út fyrir ljósleiðaraheimtaugar. Stofnunin er að undarbúa umræðuskjal um hvaða leiðir er mögulega hægt að fara í þessum efnum og verður það kynnt opinberlega innan skamms. Ætla má að ljósleiðaravæðing heimtauganetsins sé ein forsenda þess að ná megi þeim gríðarlega mikla gagnaflutningshraða, víðast hvar á landinu, við upphaf næsta áratugar eins og markmið marskiptaáætlunar gera ráð fyrir.

Stefnumörkun og forgangsöröðun við uppbyggingu fjarskiptainnviða

Póst- og fjarskiptastofnun telur að skoða verði aðkomu opinberra aðila að uppbyggingu fjarskiptainnviða í samhengi við aðgerðir einkaaðila á markaðsforsendum, auk annarra sértækra úrræða sem til greina koma við slíka uppbyggingu, s.s. með fjármögnun í gegnum alþjónustu. Með öðrum orðum ber að móta heildstæða stefnu um hlutverk hins opinbera við uppbyggingu fjarskiptainnviða og hvaða forsendur þurfi að vera til staðar til að réttlæta hana, t.d. markaðsbrestur. Í þessu sambandi hefur Póst- og fjarskiptastofnun séð fyrir sér ákveðna forgangsöröðun í fjórum þrepum við uppbyggingu á fjarskiptainnviðum. Um er að ræða fjórar leiðir sem samanlagt eru til þess fallnar að ná ofangreindum markmiðum að fullu. Leið eitt á við þar sem markaðsaðilar veita þjónustu á markaðsforsendum. Leiðir tvö til fjögur eiga við þar sem markaðsbrestur ríkir. Mikilvægt er að hafa í huga megin hugmyndafræði fjarskiparegluverksins hvað varðar uppbyggingu innviða er að hvetja markaðsaðila til fjárfestinga og að þeir gegni þar meginhlutverki. Aðkoma hins opinbera á einungis við þar sem markaðsbrestur ríkir.

1. Frjáls markaður - beiting fjarskiptaregluverksins. Stuðla ber að áframhaldandi sjálfbærri samkeppni í fjarskiptum og uppbyggingu innviða fjarskipta á vegum markaðsaðila á grundvelli fjarskiptaregluverskins, sem t.d. gerir ráð fyrir aðgang samkeppnisaðila að nauðsynlegri aðstöðu vegna fjarskipta og samnýtingu á fjarskiptainnviðum. Póst- og fjarskiptastofnun telur að markaðsaðilar byggji upp . 92-95% fjarskiptainnviða landsins á

grundvelli regluverksins á samkeppnis- og markaðsforsendum. Með tilliti til þessa þarf að gæta því að:

- Yfirfara markaðgreiningar með það að markmiði að greina hvernig megi stuðla að uppbyggingu innviða á markaðsforsendum.
- Innleiða fjarskiptaregluverkið frá 2009 og yfirfara og uppfæra allt regluverkið með það að markmiði að stuðla að uppbyggingu og þróun innviða í samkeppni og á sjálfbæran hátt. Í fjarskiptaregluverkinu frá 2009 er lögð sérstök áhersla á uppbyggingu innviða og greiðari aðkomu markaðsaðila að þeirri uppbyggingu.

Meðal úrræða sem fjarskiptaregluverkið býr yfir til að stuðla að útbreiðslu fjarskiptaþjónustu er að binda tíðniheimildir skilyrðum um tiltekna útbreiðslu fjarskiptaþjónustu. Póst- og fjarskiptastofnun er þannig heimilt að mæla fyrir um útbreiðslukvaðir við úthlutun tíðniheimilda. Þetta hefur Póst- og fjarskiptastofnun gert í kjölfar útboðs á tíðniheimildum fyrir 3G farsímaþjónustu árið 2007 og eftir uppboð á tíðniheimildum til að veita 4G þjónustu árið 2013.

2. Samlegð með veituframkvæmdum og þátttaka sveitarfélaga og Vegagerðar. Telja verður þjóðhagslega hagkvæmt að samnýta framkvæmdir veitufyrirtækja og framkvæmdir við vegagerð, að því er varðar uppbyggingu á raf- og vatnslögnum og þjóðvegakerfinu, við lagningu fjarskiptavirkja, einkum ljósleiðarastrengja. Veitufyrirtæki eru oft í eigu sveitarfélaga eða starfa á grundvelli einkaréttar- eða sérleyfa. Þannig hafa sveitarfélög með beinum hætti, eða óbeinum, þ.e. í gegnum veitufyrirtæki í þeirra eigu, sýnt uppbyggingu á fjarskiptainnviðum talsverðan áhuga á síðustu árum. Að áliti Póst- og fjarskiptastofnunar ber að greiða fyrir samlegðaráhrifum af veituframkvæmdum og áhuga sveitarfélaga á því að taka þátt í uppbyggingu á fjarskiptainnviðum. En þar sem hér er mögulega um að ræða afskipti opinberra aðila (sveitarfélags/Vegagerðar) af samkeppnismarkaði og aðgerðir aðila (veitufyrirtækis) sem starfar samkvæmt sérleyfi, getur verið vandasamt að uppfylla skilyrði Evrópulöggjafarinnar um ríkisstyrki. Því þarf að leggja töluverða vinnu í lögfræðilega greiningu á því hvaða leiðir eru færar í þessum efnum. Frekari vinna gæti m.a. falist í eftirfarandi:

- Kanna og greina reglur um ríkisstyrki og gera leiðbeiningar fyrir sveitarstjórnir um túlkun þeirra og útfærslu.
- Búa til rammasamninga fyrir sveitarstjórnir í samskiptum við fjarskiptafélög.
- Utfæra leiðbeiningaþjónustu í samráði við samtök sveitarfélaga um innviðaframkvæmdir fjarskipta
- Breyta lögum þannig að veitufyrirtækjum og Vegagerðinni sé skylt að leggja ljósleiðara samhliða veituframkvæmdum, sé það talið skynsamlegt að mati stjórnvalda.
- Skýra lagaumhverfi og viðskiptaforsendur fyrir ráðstöfun slíkra innviða.

3. Álagning alþjónustukvaða. Samkvæmt lögum er hægt að skilgreina tiltekinn lágmarkshraða í gagnaflutningsþjónustu sem skal standa öllum landsmönnum til boða á viðráðanlegu verði á grundvelli s.k. *alþjónustu*. Sé lögð á kvöð um að veita slíka gagnaflutningsþjónustu á svæðum þar sem ríkir markaðsbrestur og þjónustan þannig veitt með tapi, sem telst vera ósanngjörn byrði gagnvart alþjónustuveitanda, getur hann átt rétt á fjárframlagi úr s.k. *jöfnunarsjóði*, sem fjármagnaður er með gjaldi sem leggst á

bókfærða veltu allra starfandi aðila á fjarskiptamarkaði. Þetta úrræði getur verið gagnlegt til að tryggja ákveðna lágmarksþjónustu á strjálbýlustu svæðum landsins. Til að virkja þetta úrræði enn frekar en nú er þyrfti að:

- Huga að hærri lágmarkshraða háraðatenginga sem falla undir alþjónustu.
- Skilgreining á „heimtaug“ verði sveigjanlegri og innihaldi ljósleiðara ásamt farnetum þar sem það á við.
- Aðgangur að heimilissíma verði sveigjanlegri þannig að styðjast megi við nýja tækni. Huga þarf að öryggisþáttum.
- Útfæra kostnaðarþátttöku alþjónustuhafa (fjarskiptafélags), notanda og hugsanlega annarra (hins opinbera).

4. Ríkisstyrkir. Eftir að fjarskiptastefsemi var gefin frjáls hér á landi og fjarskiptamarkaðurinn þannig kominn undan ríkisforsjá, leiðir það af eðli máls, að ábyrgð á fjárfestingum og nýsköpun á þessu sviði er ekki lengur á hendi hins opinbera. Reyndar getur öll afskipti hins opinbera af frjálsum samkeppnismarkaði orkað tvímælis og skekkt samkeppnisstöðu fyrirtækja. Því ber að líta á beina ríkisstyrki til uppbyggingar á fjarskiptainniðum, hvort sem er úr fjarskiptasjóði eða með framlögum úr ríkissjóði, sem þann valkost við uppbyggingu fjarskiptainniða sem síðast ber að skoða og aðrar leiðir hafa ekki reynst færar. Hins vegar er alls ekki hægt að útiloka að slíkra aðgerða sé þörf, ef t.d. er um að ræða landssvæði sem búið hafa við alvarlegan og langvarandi markaðsbrest. Ef fara á þessa leið til uppbyggingar á fjarskiptainniðum í meira mæli frá því sem nú er telur Póst- og fjarskiptastofnun nauðsynlegt að útbúnar verði leiðbeiningar til opinberra aðila um notkun ríkisstyrkja, sbr. regluhverfi EES-samningsins og dómfordæma EFTA dómstólsins á því sviði.

Uppbygging vegna öryggissjónarmiða er einnig lögmætt og málefnalegt tilefni til uppbyggingar á fjarskiptainniðum á vegum eða með stuðningi hins opinbera. Markmiðið getur verið að tryggja almannaöryggi, t.d. á svæðum sem búa ekki við hringtengingu ljósleiðarakerfis eða uppbygging ljósleiðaratengdra sendastaða utan alfaraleiðar. Sé gripið til slíkra aðgerða er nauðsynlegt að þær raski ekki samkeppnisumhverfi og ef tækifæri er nýtt að byggja kerfið út umfram þarfir brýnna öryggishagsmuna, er mikilvægt að fjárfestingin nýtist öllum markaðsaðilum á jafnræðisgrundvelli, t.d. með því að veita opinn heildsöluaðgang að slíkum fjarskiptainniðum. Er einmitt minnst á þetta í tillögunni til þingsályktunar og telur Póst- og fjarskiptastofnun það vera mjög jákvætt. Ef vinna á að uppbygginga fjarskiptainniða á þessum grundavelli þarf að huga að því að:

- Gera ítarlega greiningu á öryggi fjarskiptakerfa og öryggi almennings og atvinnulífsins þegar kemur að notkun fjarskipta á neyðarstundu.
- Greina regluverk sem snýr að því ef opinberu fé er varið til að byggja upp innviði fjarskipta á grundvelli öryggissjónarmiða.
- Skilgreina þau verkefni sem hið opinbera þarf að ráðast í á grundvelli öryggissjónarmiða, enda er sýnt að markaðsaðilar muni ekki gera það.

Huga þarf að því að við útfærslu verkefna samkvæmt leiðum tvö til fjögur gæti verið heppilegt að huga að samstarfsverkefnum hins opinbera og einkaaðila (PPP – Public-private partnership).

Nánar um hlutverk hins opinbera við uppbyggingu fjarskiptainnviða

Þegar horft er til framangreindra leiða, sem tiltækar eru til að stuðla að uppbyggingu á háhraðanetstengingum, sitt í hvoru lagi eða allar saman, er ljóst að Póst- og fjarskiptastofnun hefur mikilvægu og víðtæku hlutverki að gegna við að útfæra þessar leiðir og/eða koma þeim til framkvæmda. Má sem dæmi nefna að Póst- og fjarskiptastofnun beitir fjarskiptalöggjöfni til þess að hvetja til virkrar samkeppni og öruggs aðgangs almennings að fjarskiptaþjónustu, sbr. leið nr. 1, skilgreinir og leggur á kröfur um útbreiðslu fjarskiptaþjónustu í tíðniheimildum, sbr. leið nr. 1, hefur eftirlit með því að samlegðaráhrif af veituframkvæmdum raski ekki samkeppni, sbr. leið 2, leggur á alþjónustukvaðir og úthlutar fjárframlögum úr jöfnunarsjóði, sbr. leið 3. Það er helst að því er var beinan fjárstuðning frá hinu opinbera, annað hvort vegna öryggissjónarmiða, sbr. leið 4, eða annarra ástæðna, sbr. leið 4, sem Póst- og fjarskiptastofnun hefur ekki beinu hlutverki að gegna, enn sem komið er. Þó er gert ráð fyrir því í nýju fjarskiptaregluverki Evrópusambandsins frá 2009, þar sem mikil áhersla er lögð á jákvæða hvata til uppbyggingar á háhraðanetstengingum, að fjarskiptaeftirlitsstofnunum í sérhverju aðildarríki (PFS hér á landi) fari með ráðgefandi hlutverk um að framlög af hálfu hins opinbera til slíkra framkvæmda séu í samræmi við ríkisstyrktarreglur sambandsins. Ekki er ennþá búið að innleiða þessar reglur hér á landi, en þetta er væntanlega verkefni sem mun falla í skaut Póst- og fjarskiptastofnunar á komandi misserum.

Það eru ekki ný sannindi að Póst- og fjarskiptastofnun hafi mikilvægu hlutverki að gegna við að stuðla að uppbyggingu fjarskiptainnviða, enda er það eitt af lögbundnum verkefnum hennar að „*hvetja til skilvirkra fjárfestinga í innviðum fjarskipta og stuðla að nýbreytni*“, sbr. b.-lið 2. töluliðar 1. mgr. 3. gr. laga nr. 69/2003 um Póst- og fjarskiptastofnun. Höfundum fjarskiptaáætlunar og Alþingi hefur verið kunnugt um hlutverk Póst- og fjarskiptastofnunar hvað þetta varðar og þá mörgu snertifleti sem markmið áætlunarinnar, um uppbyggingu og þróun fjarskiptainnviða, hafa við verkefni og daglega starfsemi stofnunarinnar. Þannig að þegar kemur að umfjöllun í greinargerð með fjarskiptaáætlun um hvernig eigi að fjármagna og hrinda markmiðum hennar í framkvæmd er sérstaklega ályktað um þátt Póst- og fjarskiptastofnunar í þessu sambandi, en þar segir: „*Varðandi fjárheimildir til að fylgja eftir framkvæmd fjögurra ára fjarskiptaáætlunar er gert ráð fyrir að það hlutverk sem Póst- og fjarskiptastofnun er ætlað að sinna rúmist innan tekjustofna stofnunarinnar.*“

Vandamálið er hins vegar að Póst- og fjarskiptastofnun hefur ekki fengið að njóta að fullu tekna af sjálfstæðum tekjustofnum sínum undanfarin ár. Raunar er það svo að fjárheimildir stofnunarinnar hafa rýrnað um 22,7% að raungildi miðað við árin 2008-2014, þrátt fyrir að tekjur hennar af mörkuðum tekjustofnum sem innheimtar eru af markaðsaðilum hafi vaxið á sama tíma. Þannig hefur Póst- og fjarskiptastofnun ekki haft fjárhagslega burði til að leggja til faglega vinnu sem lýtur að öllum framangreindum leiðum til uppbyggingar á fjarskiptainnviðum að því marki sem þyrfti.

Í þingsályktunartillögunni er fjallað um nauðsyn þess að greina þörfina fyrir háhraðatengingar utan þéttbýlis. Til að framkvæma slíka greiningu, svo vel eigi að vera, þarf að koma á fót heildstæðum gagnagrunni um fjarskiptainnviði á landinu öllu, hvort sem um er að ræða þráðlausar eða fastanetstengingar. Hér átt við gagnagrunn sem byggir á landfræðilegu upplýsingakerfi sem m.a. er búið þeim eiginleika að reikna út og sýna dreifikort á myndrænu formi um útbreiðslu farnetsþjónustu. Póst- og fjarskiptastofnun hefur af vanefnum undirbúið og byggt upp frumgerð að slíkum gagnagrunni á síðustu misserum. Stofnunin hefur jafnframt óskað eftir frekari fjárveitingum til þess að ljúka við smíði og til starfrækslu á slíkum gagnagrunni, nú síðast með beiðni um að 15 milljónir króna af bundnu eigin fé verði losað á

fjárukalögum ársins 2013, en það er aðeins lítill hluti af óráðstöfðum tekjuafgangi (höfuðstól) stofnunarinnar. Þetta fékkst ekki samþykkt við fjárlagagerðina, þrátt fyrir hina brýnu og málefnalegu þörf fyrir slíkan gagnagrunn, m.a. til að kortleggja framboð af háhraðanetstengingum utan þéttbýlis, eins og þingsályktunartillagan ber vott um. Þá hefur Póst- og fjarskiptastofnun jafnframt í ársáætlun sinni bent á þörf þess að efla vinnu við greiningu á því evrópska regluverki sem snýr að næstu kynslóð aðgangsneta (NGA), þ.m.t. leiðbeiningar vegna ríkisstyrkja (lýtur að leið nr. 4 hér að framan), en þær háhraðatengingar sem þingsályktunartillagan fjallar um falla einmitt undir þetta regluhverfi sambandsins.

Framangreint sýnir skýra viðleitni Póst- og fjarskiptastofnunar til þess að vinna að framgangi markmiða fjarskiptaáætlunar umfram það svigrúm sem stofnunin hefur til slíkra verka á grundvelli fjárheimilda stofnunarinnar sem farið hafa minnkandi undanfarin ár að raungildi. Póst- og fjarskiptastofnun telur að vinna eigi að uppbyggingu fjarskiptainnviða, þ.m.t. háhraðatenginga á landbyggðinni, á grundvelli þeirrar forgagnröðunar sem að framan greinir, þ.e. ekki eigi að leggja til opinbert fé (fyrir utan þær sem leiða af tekjustofnum PFS) í þær leiðir sem þegar eru fyrir hendi á grundvelli núgildandi fjarskiptaregluverks og með aðkomu frjáls fjarskiptamarkaðs. Eingöngu þegar þær leiðir eru tæmdar og til þrautarvara eigi að leggja almannaþé til beinnar uppbyggingar af hálfu eða með stuðningi hins opinbera, samkvæmt leiðum tvö til fjögur.

II.

Samandregnar niðurstöður og tillögur PFS

Samkvæmt framangreindu styður Póst- og fjarskiptastofnun bæði markmið og efni umræddrar þingsályktunartillögu, þ.e. að fjarskiptasjóður hafi tilteknu hlutverki að gegna og eigi að hafa fjárhagslegt bolmagn til að koma að framkvæmdum, að því tilskildu að fjármagnaðar hafi verið með raunhæfum hætti þær leiðir til uppbyggingar á fjarskiptainnviðum sem framar standa í forgagnsröðun varðandi ráðstöfun opinbers fjár. Að áliti Póst- og fjarskiptastofnunar er ódýrara og hagkvæmara að nýta þær almennu leiðir til uppbyggingar á fjarskiptainnviðum, auk sértækra úrræða, sem fyrir hendi eru, samkvæmt núgildandi fjarskiptaregluverki um frjálsan fjarskiptamarkað, fremur en að úthluta fé úr opinberum sjóðum til slíkra verka, nema í allra brýnustu nauðsyn.

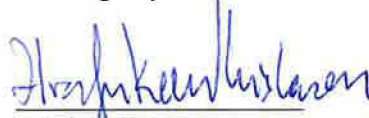
Að öllu þessu virtu styður Póst- og fjarskiptastofnun þingsályktunartillöguna og gerir tillögu um eftirfarandi framkvæmdaratriði:

- Að hafist verði handa við að innleiða fjarskiptatilskipanir Evrópusambandsins frá 2009, sem hafa m.a. að geyma jákvæða hvata til uppbyggingar á næstu kynslóð aðgangsneta, um leið og forsendur skapast til þess á vettvangi Sameiginlegu nefndarinnar (þ.e. með upptöku tilskipananna í EES-samninginn).
- Póst- og fjarskiptastofnun verði veitt fjárheimild að upphæð 15 milljónir króna til að þróa áfram gagnagrunn um fjarskiptainnviði á Íslandi, sem m.a. verði notaður til að þarfagreina aðgang að háhraðatengingum utan þéttbýlis, eins og þingsályktunartillagan gengur út á. Fjármunirnir verði teknir af bundnu eigin fé stofnunarinnar.
- Póst- og fjarskiptastofnun verði veitt fjárheimild að upphæð 10 milljónir króna til að rannsaka og greina evrópskt regluverk um næstu kynslóð aðgangsneta (NGA) og útbúa leiðbeiningar og viðhafa ráðgjöf til opinberra aðila (sveitarfélaga, ríkis og þ.m. t.

fjarskiptasjóðs) um hvernig opinber fjárstuðningur fái samrýmst ríkisstyrktarreglum EES svæðisins. Fjármunirnir verði teknir af bundnu eigin fé stofnunarinnar.

- Póst- og fjarskiptastofnun styður þá meginreglu, sem finna má í efni þingsályktunartillögunnar, að þeir fjarskiptainnviðir sem byggðir eru upp fyrir opinberan stuðning séu bundnir kvöð um opinn heilidsöluaðgang.
- Að lögum verði breytt þannig að veitufyrirtækjum og Vegagerðinni verði skylt að leggja ljósleiðara samhliða veitu- og vegaframkvæmdum, sé það talið skynsamlegt að mati stjórnvalda.
- Póst- og fjarskiptastofnun styður þá tillögu að fella niður vörugjöld á ljósleiðarastrengjum eða láta þá fjármuni renna til fjarskiptasjóðs.

Virðingarfyllst,

Hrafnkell V. Gíslason

Björn Geirsson

Afrit sent til innanríkisráðuneytisins